

Turi būti užtikrinta būtinybė užtikrinti specialią tam tikrų interesų, t. y., kreditorių, smulkiųjų akcininkų ir mokesčių administracijos, apsaugą, tačiau būtina laikytis proporcingumo principo remiantis Teisingumo Teismo išaiškinimu.

Tokiomis aplinkybėmis Portugalijos Respublika galėtų, pavyzdžiui, nustatyti negautų pajamų dydį, kuriam ji taikytų savo mokestinę kompetenciją, nes tokiu atveju nereiktų iš karto sumokėti mokesčio ir nebūtų taikomos kitos su atidėtu jo mokėjimu susijusios sąlygos.

Teisėto tikslo užtikrinti veiksmingą mokestinę kontrolę ir kovoti su mokesčių vengimu taip pat galima pasiekti pasinaudojant mažiau ribojančiais metodais, t. y. 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvoje 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo srityje⁽¹⁾ arba 2008 m. gegužės 26 d. Tarybos direktyvoje 2008/55/EB dėl tarpusavio pagalbos vykdant reikalavimus, susijusius su tam tikromis rinkliavomis, muitais, mokesčiais ir kitomis priemonėmis⁽²⁾ nustatytais mechanizmais.

Komisija mano, kad Portugalijos teisės aktais siekiama daugiau nei reikia siekiamiems tikslams įgyvendinti, t. y. užtikrinti mokestinės sistemos veiksmingumą. Todėl Komisija mano, kad pagal Portugalijos teisės aktus turi būti taikomos tos pačios taisyklės neatsižvelgiant į tai, ar buveinė, faktinė vadovybė ar turto dalys perkeliama už Portugalijos teritorijos ribų, ar lieka joje: mokestis turi būti renkamas tik tuo atveju, kai padidėja turto vertė.

⁽¹⁾ OL L 336, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 63.

⁽²⁾ OL L 150, p. 28.

2010 m. sausio 25 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Belgijos Karalystę

(Byla C-41/10)

(2010/C 80/34)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama G. Rozet ir N. Yerrell

Atsakovė: Belgijos Karalystė

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad netinkamai ir nevisiškai perkėlusį direktivas 73/239/EEB⁽¹⁾ ir 92/49/EEB⁽²⁾ Belgijos Karalystė pažeidė pareigas, jai tenkančias pagal Pirmosios direktyvos 73/239/EEB 6, 8, 15, 16 ir 17 straipsnius bei Trečiosios direktyvos 92/49/EEB 20, 21 ir 22 straipsnius;

— priteisti iš Belgijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Savo ieškinyje Komisija teigia, kad savitarpio draudimo bendrovių veikla įstatymu nustatyta socialinio apsaugos sistemai nepriklausančioje papildomo ligos draudimo srityje neatitinka pirmosios ir trečiosios ne gyvybės draudimo direktyvų. Kadangi papildomo ligos draudimo rinkoje savitarpio draudimo bendrovės tiesiogiai konkuruoja su draudimo bendrovėmis, joms turi būti taikoma tokia pati teisinė tvarka. Šiuo klausimu ieškovė ginčija atsakovės teiginį, kad savitarpio draudimo bendrovių siūlomoms papildomo ligos draudimo paslaugoms taikoma Pirmosios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies d punkte numatyta išimtis, ir teigia, kad papildomos draudiminės apsaugos negalima prilyginti „draudimui, sudarančiam įstatymu nustatytos socialinės apsaugos sistemos dalį“.

Komisija pirmiausia nurodo, kad pagal Pirmosios direktyvos 6 straipsnį reikalaujama, kad pradėdant tiesioginio draudimo veiklą būtų iš anksto gautas oficialus leidimas, išduodamas valstybės narės, kurios teritorijoje įmonė įsteigia savo buveinę, kompetentinga institucija. Tačiau Belgijos savitarpio draudimo bendrovių vykdomai papildomo ligos draudimo veiklai nebuvo suteiktas leidimas pagal minėtą nuostatą.

Antra, ieškovė kaltina atsakovę pažeidus Pirmosios direktyvos 8 straipsnio 1 dalies a punktą, nes savitarpio draudimo bendrovės neturi teisinės formos, kurią pagal įstatymą privalo turėti draudimo bendrovės Belgijoje. Be to, savitarpio draudimo bendrovėms leidžiama vykdyti daugybę veiklos rūšių, tiesiogiai nesusijusių su jų draudimo veikla, nors pagal 8 straipsnio 1 dalies b punktą reikalaujama, kad įmonė vykdytų tik draudimo veiklą ir tiesiogiai su ja susijusias operacijas ir neužsiimtų jokia kita komercine veikla. Belgijos įstatymai taip pat kelia problemą, atsižvelgiant į 8 straipsnio 1 dalies c punktą, kuriame numatyta, kad įmonė turi pateikti veiklos planą pagal direktyvos 9 straipsnio nuostatas. Tačiau savitarpio draudimo bendrovės nėra pateikusios jokio panašaus plano dėl savo vykdomos papildomo ligos draudimo veiklos. Galiausiai priešingai tam, kas numatyta Pirmosios direktyvos 8 straipsnio 1 dalies d punkte, iš Belgijos savitarpio draudimo bendrovių nereikalaujama turėti minimalų garantinį fondą.

Trečia, Komisija teigia, kad pagal Pirmosios direktyvos 13 ir paskesnius straipsnius (o būtent 16, 16a ir 17 straipsnius) bei Trečiosios direktyvos 15 ir 20–22 straipsnius savitarpio draudimo bendrovės turi turėti pakankamus techninius atidėjimus savo papildomo ligos draudimo veiklai vykdyti ir pakankamą mokumo atsargą visai jų vykdomai veiklai. Tačiau Belgijoje savitarpio draudimo bendrovių vykdomam papildomam draudimui mokumo atsarga buvo nustatyta tik 2002 m., o jos apskaičiavimo tvarka skiriasi nuo numatytos Pirmojoje direktyvoje.

- (¹) 1973 m. liepos 24 d. Pirmoji Tarybos direktyva dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo (OL L 228, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 14).
- (²) 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyva 92/49/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo, iš dalies keičianti direktyvas 73/239/EEB ir 88/357/EEB (trečioji ne gyvybės draudimo direktyva) (OL L 228, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 346).

2010 m. sausio 28 d. Højesteret (Danija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Viking Gas A/S prieš BP Gas A/S*

(Byla C-46/10)

(2010/C 80/35)

Proceso kalba: danų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Højesteret

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *Viking Gas A/S*

Atsakovė: *BP Gas A/S*

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB (¹) valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 5 straipsnis kartu su 7 straipsniu

turi būti aiškinami taip, kad įmonė B pažeidžia prekių ženklą, jei ji pildo įmonės A pagamintus dujų balionus, o po to juos parduoda šiomis aplinkybėmis:

- 1) Įmonė A parduoda dujas specialios formos, įregistruotos kaip Danijos ir EB išvaizdos prekių ženklas, taip vadinauose kompozitiniuose balionuose. Įmonė A nėra šių išvaizdos prekių ženklų savininkė, tačiau turi išimtinę licenciją juos naudoti ir turi teisę kreiptis į teismą dėl pažeidimų Danijoje.
 - 2) Vartotojas, iš įmonės A platintojų įsigijęs dujomis užpildytą kompozitinį balioną, sumoka ir už balioną, kuris tampa jo nuosavybe.
 - 3) Įmonė A iš naujo pildo kompozitinius balionus taip: vartotojas vyksta pas įmonės A platintoją ir, sumokėjęs už dujas, savo tuščią kompozitinį balioną pakeičia panašiu įmonės A užpildytu balionu.
 - 4) Įmonė B verčiasi balionų, taip pat ir kompozitinių balionų, kurie, kaip nurodyta pirmame klausime, saugomi išvaizdos prekių ženklu, pildymo dujomis veikla taip: vartotojas vyksta pas įmonės B platintoją ir, sumokėjęs už dujas, jo tuščias kompozitinis balionas gali būti pakeistas į panašų įmonės B užpildytą balioną.
 - 5) Kai įmonė B užpildo nurodytus kompozitinius balionus dujomis, prie jų pritvirtinamos etiketės, kuriose nurodoma, kad užpildė įmonė B.
- 2) Tariant, kad apskritai vartotojai gali susidaryti išpūdį, jog įmonės B ir A yra susijusios, ar tai yra reikšminga aplinkybė norint atsakyti į pirmąjį klausimą?
 - 3) Jei atsakymas į pirmąjį klausimą yra neigiamas, ar jis būtų kitoks, jei kompozitiniai balionai, apsaugoti nurodytu išvaizdos prekių ženklu, taip pat žymimi (štapuojami) įregistruotu įmonės A vaizdiniu ir (ar) vardiniu prekių ženklu, kuris matyti ir po to, kai įmonė B prikljuoja savo etiketes?
 - 4) Jei atsakymas į pirmą arba trečią klausimą yra teigiamas, ar jis būtų kitoks, atsižvelgus į tai, kad daugybę metų įmonė A neprieštaravo ir neprieštarauja, kad kitos įmonės pildytų nurodytu išvaizdos prekių ženklu nesaugomus balionus, tačiau ant kurių pažymėtas įmonės A pavadinimas ir (ar) vaizdinis ženklas?